

Guitarra de cinc cordes

Va decidir que, a partir d'aquell moment, faria un acte d'amor i memòria permanent

Foto: Johan Larsson

Quan en Quim tenia disset anys van començar a presentar-se-li unes ganes intenses de tocar la guitarra. Estava acabant el segon curs de batxillerat i l'acostament al mes de juny prometia ser tranquil, amb totes les matèries aprovades i una nota de tall molt assequible per entrar a la universitat i posar en pràctica el somni de les belles arts. En un viatge a la ciutat amb la Faura, la seva millor amiga, van baixar del tren a la plaça gran i buscaren directament, rambla avall, el carrer Tallers. Van entrar en una botiga d'instruments musicals que ella ja coneixia i, després de saludar l'home amb barba que hi havia darrere el taulell, ella va explicar que necessitaven una guitarra clàssica, que en Quim volia començar a aprendre a tocar-la. I en qüestió de deu minuts ja havien triat el model, la funda, l'afinador i un joc de cordes, per si de cas, que la Faura sempre deia que quan es comença a tocar la guitarra se'n trenquen moltes, de cordes. Darrere d'un somriure més gros que l'instrument, en Quim va treure de la seva butxaca un feix de bitllets molt mal plegats i arrugats, per pagar amb tota l'alegria dels disset anys i ser tan feliç com no recordava haver sigut mai abans.

Aquell mateix vespre, ja al poble, ella va passar-se quatre hores ensenyant-li tots els acords i ritmes que coneixia, sense adonar-se que ja s'havia fet de nit. Bona nit i gràcies, demà tornarem a quedar, d'acord? I ell seguia tocant allò que trobava tan preciós i que tenia a les seves mans maldestres. Provava el sol major, el do, el mi... I, de sobte, clac! Ostres! La quarta corda s'havia trencat sense avisar. Va buscar la capseta del joc sencer que havien comprat, volia provar de canviar-la, però no entenia com s'havia de posar, el niló se li esmunyia entre els dits suats, i al final

va desistir. La Faura ja m'ho arreglarà, va pensar. Al llit, empenyia el temps del rellotge estrenyent els ulls, que arribi demà, que arribi demà.

I va arribar. Després d'un esmorzar molt relatiu, discutit per la mare i qüestionat pel pare, deixant el got de llet a mig beure i el paquet de cereals intacte al marbre, va agafar la funda amb la guitarra a dins, va baixar les escales i va creuar mig poble. Ring-ring! Però no va contestar ningú. Mai més contestaria ningú. Enmig d'un silenci que pesava una amistat sencera, en Quim va tornar cap a casa amb les passes més lentes del món. Buscava les cantonades, s'enganxava a les parets, evitava les places. Va deixar el camí marcat per les gotes profundes de les llàgrimes. A l'habitació, va posar la guitarra damunt del llit. A partir d'aquell moment, faria un acte de memòria permanent: per sempre més, tocaria aquella guitarra sense la corda que hi faltava.